

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Un Jubileu per revifar l'esperança

El papa Francesc ha convocat un Jubileu, un Any Sant que començarà el 24 de desembre d'aquest any i durarà fins a finals de 2025. El Jubileu és un any de gràcia, no és una festa més, un tema més per entretenir-nos. És una gràcia que Déu ens fa, una oportunitat que ens dona, i l'hem d'aprofitar. Oportunitat de conversió personal i comunitària, una indulgència per començar de nou, com feia el poble d'Israel.

A l'Antic Testament, el jubileu era un any sabàtic en el que es descansava; es posaven els esclaus en llibertat, es deixaven de treballar les terres i es restituïen les possessions que s'havien comprat: «Declarareu sant l'any que fa cinquanta, i proclamareu la llibertat a tots els habitants del país. Aquest any serà l'any del Jubileu... Proclamareu a la terra l'alliberament per a tots els seus habitants... Aquest any del Jubileu cadascú recobrarà el patrimoni que s'havia venut... Aquell any no sembrareu ni segareu... perquè és l'any del Jubileu, un Any Sant» (Lv 25,8-17).

I Jesús es presenta en el Nou Testament com l'enviat de Déu que ofereix al món l'autèntic Any Sant que ens allibera i ens salva: «El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor... Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4,16-21).

Això, traduït i aplicat a nosaltres significa que Déu ens ofereix una gràcia especial per a la conversió, conversió personal i comunitària que ha de passar necessària-

ment per la conversió dels nostres cors. I també és una oportunitat nova i excepcional per revifar la nostra esperança. En convocar aquest any, el Sant Pare ha volgut unir la gràcia del Jubileu a la de l'esperança.

A la Butlla de convocatòria del Jubileu ens diu el Papa: «Spes non confundit», «l'esperança no defrauda» (Rm 5,5). «Vivim en un món mancat d'esperança, encara que al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i expectativa del bé, fins i tot ignorant el que comportarà el demà. Tot i això, la imprevisibilitat del futur fa sorgir sentiments sovint contraposats: de la confiança al temor, de la serenitat al desànim, de la certesa al dubte».

Sovint trobem persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no pogués oferir-los felicitat. Que el Jubileu sigui per a tots ocasió de revifar l'esperança. La Paraula de

Déu ens ajuda a trobar les raons de la nostra esperança. Perquè l'esperança no es fonamenta en previsions de futur, en estadístiques o càlculs de probabilitat. La nostra esperança es fonamenta en l'amor que Déu ens té. Deixem-nos conduir per allò que l'apòstol sant Pau va escriure precisament als cristians de Roma: «Justificats, aleshores, per la fe, estem en pau amb Déu, per mitjà de nostre Senyor Jesucrist. Per ell hem aconseguit, mitjançant la fe, la gràcia en què estem consolidats, i per ell ens gloriem en l'esperança de la glòria de Déu [...]. I l'esperança no quedarà defraudada, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per l'Esperit Sant, que ens ha estat donat» (Rm 5,1-2.5).

Preparem-nos, doncs, per a viure aquesta gràcia del Jubileu. I examinem el nostre cor i la nostra esperança. On tinc posada jo la meva esperança? Què és el que espero? Quina és la meva esperança?

ENTREVISTA

Sentir-se
acompanyada

PAMELA CARBAJAL

La Pamela Carbajal va néixer al Perú, però als 16 anys va venir a viure a Barcelona —ara en té 31—. Es va escolaritzar en els centres per a sords Josep Pla i Pont del Dragó de la ciutat. El proppassat mes de juny va rebre els sagraments del baptisme, la comunió i la confirmació. La Pamela, que afirma que li agrada molt la muntanya, pintar i tocar el piano, participa des de fa cinc anys de la Pastoral del Sord de Barcelona. Aquest cap de setmana se celebra el Dia Internacional de les Persones Sordes.

Com vas conèixer la Pastoral?

Va ser quan anava a l'escola Josep Pla, on hi havia Mn. Xavier Pagès —n'era el professor de religió—, i també gràcies als meus amics Sandra i Luis, que ja participaven de les activitats de la Pastoral. Em van convidar a anar-hi un dia, perquè la conegués, i des de llavors hi participo cada setmana. Allà faig classes de reforç en l'estudi, entre d'altres activitats. L'ambient és molt bo i ens ho passem molt bé. Realment, m'encanta!

Com t'ajuda la Pastoral a viure la teva fe?

Abans d'entrar-hi, tot sovint em sentia sola, i això m'angoixava. Però gràcies a la Pastoral em sento molt unida a Déu; sé que Ell m'estima molt i que vol que sigui feliç. Amb la pregària aprenc molt, i sento que estic més a prop de Jesús. Aquí tinc els meus amics i fem moltes activitats. Aquest estiu hem anat a Lourdes, com a voluntaris; un dia vàrem fer Adoració... i em vaig emocionar. Tenia Jesús al davant meu i vaig sentir que em mirava!

Quin canvi ha suposat en tu rebre els sagraments d'Iniciació Cristiana?

El dia que els vaig rebre va ser molt emocionant. Abans, en el moment de la Comunió, sempre creuava els braços perquè el prevere em donés la benedicció, però ara Déu m'acompanya perquè puc combregar. Un cop rebuts els sagraments ja no em sento sola; sé que Déu és amb mi, que Jesús m'acompanya, i no vull allunyar-me d'Ell.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

La gestió del temps
en família

Fa uns dies uns pares amb dos fills adolescents i un tercer encara infant em comentaven la seva preocupació per la vida familiar i el temps de convivència entre els seus diversos membres: «Veiem poc els nostres fills». «El petit, quan jo arribo —deia el pare— ja dorm o està endormiscat. M'agradaria ajudar-los en els deures escolars o parlar de com ens ha anat el dia». «No sé si els grans ens senten prou a prop —afegia la mare—. Parlem però anem poc a fons. S'han acostumat massa a estar sols a la seva habitació davant l'ordinador». «Quan els grans eren petits pregàvem amb ells. Ara que són més autònoms, no hem buscat el moment per pregar en família». Es lamentaven, doncs, d'estar poc amb els seus fills i de la qualitat del temps de convivència. I és que la conciliació de la vida familiar i la vida laboral no sempre és fàcil i sovint no facilita aquesta qualitat desitjable. A més, la multitud d'activitats paraescolars dels fills ho dificulta i la resposta a totes les crides que reben tampoc ho facilita. No oblidem la intromissió sovint excessiva de determinats mitjans de comunicació i de les noves tecnologies, molt presents a la vida familiar o perso-

nal. Hi ha un sentiment força generalitzat que aquest és un problema no resolt.

Convé reflexionar-hi per la seva incidència en la vida afectiva de les persones implicades, en el seu creixement i maduració personals, en els capteniments personals, en els hàbits i conductes de petits i grans, en la qualitat de la convivència i de les relacions interpersonals... Tot fa pensar que convé parlar de la gestió del temps en família. Aturar-se i tenir clar què és primer, què és necessari i de què podem prescindir. El pare i la mare són els primers referents en la vida dels fills i l'ambient familiar el primer espai social on es configuren criteris i s'aprenen hàbits. Convé plantejar-se si necessitem tantes coses o si el que necessitem és més temps per conèixer i dialogar. Una qüestió, doncs, que no sempre és fàcil de resoldre i en ocasions és, fins i tot, difícil. Sempre, però, cal vetllar per la qualitat del temps, molt o poc, del qual es disposa.

I sobretot hauríem de trobar aquest temps per als fills, perquè, si hem de creure el que diu el salmista, val la pena: «L'herència del Senyor són els fills, els descendents són la millor recompensa» (Sl 127 [126], 3).

PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA

«Déu ens parla en el silenci»

MN. XAVIER PAGÈS I CASTAÑER

Director del Secretariat diocesà de Pastoral per a les Persones amb Discapacitat

Com bé sabem, l'any 2024, tot preparant el Jubileu del 2025, el papa Francesc ens ha proposat disposar-nos-hi dedicant un any a l'oració. Aquest estiu, a Àvila, hem celebrat el «XXXI Encuentro Nacional de la Pastoral del Sordo y Sordociego» dedicat al tema proposat pel Papa amb el lema «Enseñanos a orar». Un bon grup de la Pastoral del Sord de Barcelona hi hem participat tot fent una presentació dels materials que s'ofereixen des del Dicasteri per a l'Evangelizació.

Amb motiu del Dia Internacional de les Persones Sordes, que cada any se celebra el darrer cap de setmana de setembre, volem compartir una reflexió de com Déu parla en el silenci i les persones sordes també poden escoltar-lo. Si només ens parlés «a cau d'orella», les persones sordes no el podrien escoltar. En un món ple de soroll i distraccions, el silenci es converteix en un espai sagrat on podem trobar la pau i la claredat per escoltar la seva Veu. Per a les persones

sordes, aquesta experiència encara pot esdevenir més profunda. La pregària, en la seva essència, no es limita a les paraules parlades; és un diàleg del cor, una connexió espiritual que transcendeix el llenguatge.

Vam poder compartir diversos testimonis de com les persones sordes experimenten Déu en la pregària, sobretot a través de la meditació i contemplació, cercant silenci interior, que es converteix en un mitjà poderós per expressar-li els pensaments i sentiments més íntims. La pregària es converteix en un acte de Fe, on el cor parla i escolta, i on la connexió amb Déu se sent profundament, doncs parla en el silenci, i tots, independentment de la nostra capacitat auditiva, podem trobar maneres d'escoltar i comunicar-nos amb Déu.

Per a més informació sobre les activitats d'atenció pastoral a les persones sordes, podeu visitar i contactar a través del web: www.pastoraldelsord.org

Lectures
de la missa
diària
i santoral

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors. Santa Sofia, viuda.

1. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17.20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg, carmelitana a Lisieux i doctora de l'Església, patrona de les missions. Sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946). Sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous [Jb 19,21-27 / Sl 26 / Lc 10, 1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Divendres [Jb 38,112-21; 40,3-5 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes, els veterinaris i els pessebristes. Sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dissabte [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició (si és diumenge passa a l'endemà). Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. □ † Diumenge vinent, diumenge XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart). Sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

Intencions del Sant Pare
per al mes d'octubre

Preguem perquè l'Església continuï donant suport per tots els mitjans a un estil de vida sinodal, sota el signe de la corresponsabilitat, promovent la participació, la comunió i la missió compartida entre sacerdots, religiosos i laics.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho». Però Moisès li respongué: «¿Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig. És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.*

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte / a guardar-los amantent; / però, ¿qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; / així seré irrepreensible / i net d'una gran culpa. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorará les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers.

Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engraixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui venen amb nosaltres». Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa.

Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

Lectura del libro de los Números (Núm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la Nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. En cuanto se posó sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar. Pero no volvieron a hacerlo. Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque eran de los designados, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío, Moisés, prohibeselo». Moisés le respondió: «¿Es que estás tú celoso por mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor recibiera el espíritu del Señor y profetizara!».

Salm responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

También tu siervo es instruido por ellos / y guardarlos comporta una gran recompensa. / ¿Quién conoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine; / así quedará limpio e inocente / del gran pecado. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,1-6)

Atención ahora, los ricos: llorad a gritos por las desgracias que se os vienen encima. Vuestra riqueza está podrida y vuestros trajes se han apolillado. Vuestro oro y vuestra plata están oxidados y su hedor se convertirá en testimonio contra vosotros y devorará vuestras carnes como fuego. ¡Habéis acumulado riquezas... en los últimos días! Mirad, el jornal de los obreros que segaron vuestros campos, el que vosotros habéis retenido, está gritando, y los gritos de los segadores han llegado a los oídos del Señor del universo. Habéis vivido con lujo sobre la tierra y os habéis dado a la gran vida, habéis cebado vuestros corazones para el día de la matanza. Habéis condenado, habéis asesinado al inocente, el cual no os ofrece resistencia.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no viene con nosotros». Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque quien hace un milagro en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro». Y el que os dé a beber un vaso de agua porque sois de Cristo, en verdad os digo que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te induce a pecar, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos a la "gehenna", al fuego que no se apaga. Y, si tu pie te induce a pecar, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies a la "gehenna". Y, si tu ojo te induce a pecar, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos a la "gehenna", donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»

COMENTARI

Descobrir la presència de Déu, en la vida dels altres

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Una subtil temptació que podem tenir com a cristians és la de pensar que nosaltres, la nostra colla, o el nostre grup, som els que fem bé quasi totes les coses, i si no és així és perquè no podem, o no ens ho deixen fer.

Referent als altres que coneixem, però que en diferents qüestions no pensen ni actuen com nosaltres, de vegades pensem i diem que ho fan malament o molt defectuosament. Ens costa valorar-los.

Als primers deixebles de Jesús, que estaven contents de ser al seu costat, els hi costava acceptar d'altres persones que potser eren ben bones i nobles, però no eren de la seva colla. Ens costa acceptar la diversitat.

Jesús ens diu: «qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres», i la seva noble acció no quedarà sense recompensa. Jesús ens ensenya a respectar els altres encara que no pensin ni visquin com a nosaltres ens agradaria que ho fessin. Però, al mateix temps, les seves paraules són dures i fortes amb aquells que en lloc d'ajudar, escandalitzen i ensenyen els altres a viure allunyats del seu ensenyament. Amb expressions ben gràfiques i entenedores, adverteix que és molt greu allunyar els altres de la fe. Per això, diu que cal apartar, treure i tallar de la nostra vida tot el que condueix al pecat.

L'Evangeli de Jesús sovint ens parla de viure amb radicalitat. «Demaneu perdó pels propis pecats; no podeu servir a Déu i al maligne; no podeu fer un ara sí, ara no». Aquesta actitud radical sovint se'ns fa difícil, i podem arribar a pensar que no som capaços de rectificar i canviar. Certament, necessitem l'ajuda i la gràcia del Senyor i li hem de demanar en la nostra pregària. Necessitem també l'ajuda dels altres membres de la comunitat creient. I, personalment, ens cal perseverar en el nostre esforç.

Hi ha lluites i esforços que hauran de durar tota la nostra vida. Les nostres situacions de vida van canviant al llarg dels anys i, per tant, podem adquirir noves qualitats i noves possibilitats, bones i molt nobles i boniques; però també podem contreure, o se'ns poden encomanar defectes, vicis i pecats que en altres èpoques eren ben lluny de nosaltres. Cal que sempre tinguem una actitud vigilant, de reflexió, esforç i pregària. El Senyor Déu, sempre ens ajudarà i no estarem mai sols.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dijous 3 d'octubre, a les 14 h. Celebració dels 75 anys del Centre Borja dels jesuïtes, a Sant Cugat del Vallès.

Divendres 4 d'octubre, a les 19.30 h. Missa patronal, confirmacions i presa de possessió de nou rector a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers (comunitat de franciscans conventuals).

Dissabte 5 d'octubre, a les 18 h. Har Tabor a Can Guitet (Montmeló) a partir de 16 h. El Sr. Bisbe presidirà la Missa.

Diumenge 6 de setembre, a les 10 h. Missa del 55 aniversari de la romeria de la Virgen de Luna en la parròquia de Sant Pere de Rubí. / **A les 10 h,** Missa al Monestir de Montserrat en el romiatge de l'arxiprestat de Terrassa.

del Sagrat Cor de Sabadell està de festa. Celebra el 60 aniversari de la seva creació. Concretament va ser el 24 de setembre de 1964. Amb aquest motiu s'han organitzat també altres actes com el del diumenge dia 22 de setembre, on el bisbe Salvador va celebrar la Missa i va confirmar 19 joves i adults. El divendres 27, al vespre, també hi hagué una taula rodona amb el testimoni de dos preveres i un seminarista sorgits de la mateixa parròquia. I el dissabte 28 de setembre, una conferència sobre l'espiritualitat del Cor de Jesús avui, a càrrec de D. Manuel Vargas, vicari episcopal del Cerro de los Ángeles, a Getafe.

Festa patronal a Sant Cebrí de Vall-doreix. El dilluns 16 de setembre va tenir lloc la festa de la parròquia de Sant Cebrí de Vall-doreix. Va presidir la Missa el bisbe Salvador. L'alcalde de

Sant Cugat del Vallès i el president de l'EMD hi foren presents. En acabar la celebració es va presentar la nova relíquia del patró.

Inici de curs de les germandats rocieres a Terrassa. El dissabte 14 de setembre, la Catedral de Terrassa acollí un any més la Missa d'inici de curs de les germandats rocieres de Catalunya que formen part de la FECAC. Va presidir la Missa Mn. Miguel Ángel Jaimes, delegat episcopal de Religiositat Popular. Van assistir el president de la FECAC, l'alcalde de Terrassa, regidors i d'altres corporacions municipals.

Celebracions parroquials a Terrassa i Sabadell amb nous rectors i com-

memoracions. El cap de setmana del 14 i 15 de setembre, el bisbe Salvador Cristau va presidir dues importants celebracions parroquials al Vallès Occidental. A Terrassa, el diumenge, va oficiar la missa d'inici del ministeri de Mn. Andrés Ramírez com a nou rector de les parròquies de Sant Pau i Sant Llorenç, destacant la importància del servei i la comunitat cristiana. El dia anterior, a Sabadell, es va commemorar el 135è aniversari del Cos de Portants de la Pia Unió del Sant Crist de l'Agonia a la parròquia de la Santíssima Trinitat, amb la presentació del nou administrador parroquial, P. Manuel Hernández, i la tradicional benedicció dels pans i el Via Crucis.

Notícies

La parròquia del Sagrat Cor de Sabadell celebra 60 anys. La parròquia

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Un Jubileo para reavivar la esperanza

El papa Francisco ha convocado un Jubileo, un Año Santo que empezará el 24 de diciembre de este año y durará hasta finales de 2025. El Jubileo es un año de gracia, no es una fiesta más, un tema más para entretenernos. Es una gracia que Dios nos ofrece, una oportunidad que nos da, y debemos aprovecharla. Oportunidad de conversión personal y comunitaria, una indulgencia para empezar de nuevo, como hacía el pueblo de Israel.

En el Antiguo Testamento, el jubileo era un año sabático en el que se descansaba; se ponían los esclavos en libertad, se dejaba de trabajar las tierras y se restituían las posesiones que se habían comprado: «Declararéis santo el año que cumple cincuenta, y proclamaréis la libertad a todos los habitantes del país. Este año será el año del Jubileo... Proclamaréis en la tierra la liberación para todos sus habitantes... Este año del Jubileo cada uno recobrará el patrimonio que se había vendido... Ese año no se sembrará ni segará... porque es el año del Jubileo, un Año Santo» (Lv 25,8-17).

Y Jesús se presenta en el Nuevo Testamento como el enviado de Dios que ofrece al mundo el auténtico Año Santo que nos libera y nos salva: «El sábado, como tenía por costumbre, entró en

la sinagoga y se levantó a leer. Le dieron el volumen del profeta Isaías, lo desplegó y encontró el pasaje donde está escrito: El Espíritu del Señor reposa sobre mí, porque él me ha ungido. Me ha enviado a llevar la buena nueva a los pobres, a proclamar a los cautivos la libertad, y a los ciegos el regreso a la luz, a poner en libertad a los oprimidos, a proclamar el año de gracia del Señor... Hoy se cumple esta escritura que acabamos de escuchar» (Lc 4,16-21).

Esto, traducido y aplicado a nosotros, significa que Dios nos ofrece una gracia especial para la conversión, conversión personal y comunitaria que debe pasar necesariamente por la conversión de nuestros corazones. Y también es una oportunidad nueva y excepcional para reavivar la nuestra esperanza. Al convocar este año, el Papa ha querido unir la gracia del Jubileo a la de la esperanza.

En la Bula de convocación del Jubileo nos dice el Papa: «Spes non confundit», «la esperanza no defrauda» (Rm 5,5). «Vivimos en un mundo carente de esperanza, aunque en el corazón de toda persona anida la esperanza como deseo y expectativa del bien, incluso ignorando lo que comportará el mañana. Sin embargo, la imprevisibilidad del futuro hace surgir sentimientos a menudo

contrapuestos: de la confianza al temor, de la serenidad al desánimo, de la certeza a la duda.»

A menudo encontramos personas desanimadas, que miran el futuro con escepticismo y pesimismo, como si nada pudiera ofrecerles felicidad. Que el Jubileo sea para todos ocasión de reavivar la esperanza. La Palabra de Dios nos ayuda a encontrar las razones de nuestra esperanza. Porque la esperanza no se fundamenta en previsiones de futuro, en estadísticas o cálculos de probabilidad. Nuestra esperanza se basa en el amor que Dios nos tiene. Dejémosnos conducir por lo que el apóstol san Pablo escribió precisamente a los cristianos de Roma: «Justificados, entonces, por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos conseguido, mediante la fe, la gracia en la que estamos consolidados, y por él nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios [...]. Y la esperanza no quedará defraudada, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo, que nos ha sido dado» (Rm 5,1-2.5).

Preparémosnos, pues, para vivir esta gracia del Jubileo. Y examinemos nuestro corazón y nuestra esperanza. ¿Dónde tengo puesta yo mi esperanza? ¿Qué es lo que espero?, ¿Cuál es mi esperanza?

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

